

L'OCELL FÈNIX A CATALUNYA O ALGUNS PAPERS DE L'AUCA

Peça de circumstàncies

(1970)

Dedico aquesta obra a Jordi Castellanos, Xavier Fàbregas, Feliu Formosa, Montserrat Roig i Eva Serra, tots els quals han estat considerats, alguna vegada o altra, membres d'un clan elàstic i nebulós que estaria presidit per la figura prestigiosa del crític esportiu Modest Vinyoles.

ESTRENA

L'ocell fènix a Catalunya o alguns papers de l'auca va ser estrenada al Patronat Cultural Recreatiu de Cornellà de Llobregat, pel grup El Corn, el 8 de maig de 1971, amb direcció de Francesc Castells.

PERSONATGES

JUANITA (no Joaneta)

PEPITA

EL MORT

ENRIQUETA

EL NEN

Habitació en un pis de l'Eixample. Podria estar guarnida de la manera següent: Al fons, esquerra, s'obriria una tribuna amb vidres de colors: vermell rovellat, groc mel i blau submarí. A l'altra banda dels vidres es transparentarien les clarors del carrer. Un finestró entreobert deixaria passar un corrent d'aire suau que remouria les llargues llàgrimes d'un magnífic llum, dissenyat els anys vint. Les llàgrimes entrexocarien entre elles amb sorollet pacífic i exòtic. Però l'escenografia podria funcionar també si el conjunt fos dominat per una arcada flanquejada de cortinatges granat recollits a cada cantó amb cordons gruixuts del mateix color. Tot plegat molt opac, potser polsós, contrastant amb la taca brunyida d'un braser d'aram luxós. O encara, si voleu, limitem l'ambientació a un enorme quadre a l'oli, ombrívol, dins el qual un lloro ben peixat contemplaria com una Scherezade de braços carnadets s'exaltaria amb eròtica ingenuïtat, bo i explicant no sabriem quina història al seu senyor, home d'edat, retratat amb encert i que es miraria la xiqueta amb ulls de llop malenconiós i escèptic. No n'estic segur, però. En tot cas, els mobles han estat arrambats a les parets més allunyades i l'espai lliure resta disposat per a vetllar un mort. El MORT és un vell de color esgrogueït, la respiració del qual, regular i profunda, serà evident des del mateix principi. La SENYORA JUANITA, la vídua, vesteix de morat. La SENYORA PEPITA, de gris, cura d'ella amb apremiant sol·licitud. La SENYORA ENRIQUETA no pot evitar, en la indumentària, la il·lusió d'uns tocs rosats; de tota manera, si es distingeix és, sobretot, perquè duu unes faldilles anormals, amplíssimes i llargues fins als peus, que li confereixen un volum força superior al lògic.

JUANITA, damunt el MORT, després d'un xiscle llarg i agut: Aiii! Mort, finalment! Mireu-se'l, mort!

PEPITA, bleixant anguniosa, agafant JUANITA pels braços, per la cintura: No, Juanita! no! Prou, fes el favor, que t'estàs matant! Juanita, prou!

JUANITA: Era el meu marit! Em sembla impossible que ara només en resti aquest objecte fred i aviat en descomposició!

PEPITA: Juanita, què dius? Enriqueta, que no la sents com delira?

JUANITA: Mort! (*De sobte, lasciva, movent les anques.*) Soc viuda, senyors, pel que vulguin manar!

PEPITA, bleixant igual: I qui t'ho discuteix que siguis viuda? Viuda i la reina de la festa! Assossega't, tens el marit de cos present i tal dia farà un any!

JUANITA, xisclant fort: De cos present, maleït! De cos present i em sembla que no pugui ser!

EL MORT: Ponderació, Juanita. Ponderació, que les parets són primes i els veïns escolten.

JUANITA: Ponderació quan bo i mort encara tens la barra de xerrar?

EL MORT: Barra o no, ja ho discutirem una altra estona. I jo no parlaré si tu no m'obligues. Però mentre calgui defensaré els interessos de la casa. Amb això, ara mutis.

JUANITA, després d'una pausa: Quin home, et talla la paraula que després no saps com posar-t'hi.

ENRIQUETA, asseguda i reposada, tota rateta: La vida, filleta. Avui hi som i demà també, perquè fins demà passat no ens enterren. Oi quin acudit? Me l'explicà un amic meu

de Montcada. (*Les faldilles se li remouen de manera estranya, però ella mateixa, amatent, els clava un cop i així s'aquieten.*)

JUANITA: Vols callar? És que ni les meves millors amigues no respectaran aquesta cremor que em rosega els budells?

PEPITA: Per Déu, Juanita meva, no diguis això, no m'humiliïs! (*Sempre bleixant i tocant-la ara per ací ara per allà.*) Seu, Juanita, no em destrossis.

JUANITA, al MORT: Aquest mala bèstia, aquest bord fill de gossa!

EL MORT: Ves dient, ves.

PEPITA, bleixant més fort: Juanita, que em mates!

JUANITA: Una esclava, al darrere seu! Bandarra!

PEPITA: Que m'assassines!

JUANITA: Que baixi el cel a veure el panorama! Ah, el cap m'esclata, perdo el món de vista... Voldria que rebentés ell i que rebentés aquesta casa i que rebentéssim tots!

PEPITA: Juanita, Juanita!

EL MORT: En lloc de cridar «Juanita, Juanita», li faries passar el treball servint-li uns glopets d'aigua de roses.

JUANITA: Sí, de dictaminar en sap molt, però encara seria frígida, jo, si hagués depès d'ell! Encara hauria concebut els fills amb el mateix fàstic amb què els vaig parir, si me n'hagués hagut de refiar!

PEPITA: Juanita, pietat!

JUANITA: Aaahhh!

PEPITA s'abalança materialment damunt la vídua però aquesta mira el MORT de reüll i la separa enèrgicament, amb sobtada serenitat.

JUANITA: No, Pepita. Creu-me, no. Ja m'ha passat. Seu.

PEPITA, deixant-la i relaxant-se: Sec.

ENRIQUETA, amb el seu posadet: Seieu, noies, seieu, que no fan pagar cap calé. (*PEPITA seu.*) Coneixement i serenitat. (*Riu amb coqueteria.*) I conformació. Ai, Juanita, que m'agrada el color lila del teu vestit! Te l'has fet expressament?

JUANITA: Enriqueta, sempre seràs una pobra dona.

Les faldilles d'ENRIQUETA tornen a remoure's.

ENRIQUETA: No està bé que diguis això!

JUANITA, fent melodrama: I a mi què m'importa el que està bé i el que no ho està? La moral! Me'n ric! Ha, ha, ha! Vaig quedar òrfena quan tenia deu anys. (*S'avança com per fer un solo.*) Si entre el públic hi ha alguna dona que hagi quedat òrfena als deu anys, aquesta dona és una dona que sap el que són sofriments. Òrfena als deu anys! Què podia fer si no vendre'm a l'oncle Esteve, aquell libidinós sense entranyes?

EL MORT: Vaig fer la guerra al terç de Nostra Senyora de Montserrat. Quan vam entrar a Barcelona em vaig trobar que els magatzems La Puntual, la suor de tota la meva família, havien estat bàrbarament saquejats. Em costà deu anys d'encarrilar de nou el patrimoni. Deu anys dedicats al treball, dia i nit da-li que da-li, deu anys sense pensar en res més. I després em vaig trobar ja gran i encara solter. Amb el negoci una mica refet vaig aturar-me i em vaig dir: «Esteve, és hora que pensis en les coses de l'esperit». La Juanita, aquí present, que ara em bescanta, aleshores era un *palillo* i ningú no n'hauria donat ni cinc cèntims. Estava malalta i fins li van arribar a cantar les absoltes. La seva mare, la meva germana, havia estat una dona festejada i consentida, però la burra s'encapritxà d'un roig i en el pecat trobà la

penitència. El seu marit va morir afusellat just en acabar la guerra. Podem suposar el resultat: misèria i companyia. Vaig decidir salvar la meva neboda i casar-m'hi, que la noia, tot i *palillo*, estava feta per el meu gust.

JUANITA: O l'oncle Esteve o el bordell. Soc heroica per naturalesa i de moment vaig triar el bordell clandestí, però no resulta. Malament rai la que s'hi queda. Si entre el públic hi ha alguna senyora que hagi triat el bordell, ja m'entén. Vaig sortir-ne amb una mà al davant i una altra al darrere. I vaig caure en braços de l'oncle Esteve.

EL MORT: Oh, aquells temps! Veure com la meva Juanita, a poquet a poquet, s'anava revifant... Aquells dies tranquils, ordenats. No l'ensenyava gaire, que tothom sabia de qui era filla i l'assenyalaven amb el dit. Però ara era meva, i amb paciència i discreció... I ella era dolça i obedient.

JUANITA: L'odiava! L'he odiat sempre! Aquest porc, aquest mal nascut, que bo i mort encara respira!

EL MORT: No ho deies, no, aleshores.

JUANITA: Al cap d'una setmana de casar-m'hi ja m'havia convertit en una dona frígida. Que alcin la mà les dones que al cap d'una setmana de casades no s'hagin tornat frígides. (*Observa.*) Ja m'ho semblava. I aquesta és la primera part de la meva trista història. Em posaria a plorar.

PEPITA ha tornat a la seva respiració agitada i ara estén les mans, des del seient, cap a l'amiga.

PEPITA: Juaniteta, Juaniteta, vine cap aquí que la teva Pepita et consoli.

JUANITA: No, el meu drama me'l passo sola.

PEPITA: Ets cruel, Juanita.

ENRIQUETA, assenyada: Seu, Juanita, que et canses i fas patir la pobra Pepita. (*JUANITA seu.*) Senyor, Senyor. Per a una casa un mort és un trasbals. I un mort que respira, una incongruència. (*Riu i es tapa la boca. Les faldilles se li remouen amb vehemència.*)

PEPITA: Enriqueta, m'estàs posant nerviosa amb les teves faldilles.

JUANITA, riu: Ai, les faldilles! És que no te n'has adonat, després de tants anys?

ENRIQUETA: Sigues discreta, Juanita, per l'amor de Déu.

JUANITA: Després de la mort del meu marit encara vols que m'importi la discreció?

ENRIQUETA: Més que mai.

JUANITA: Vinga, que no n'hi ha per a tant i d'alguna manera ens hem d'entretenir.

ENRIQUETA: Juanita, no tindràs cor!

JUANITA: Tu què et penses que són, aquestes faldilles?

PEPITA: Tenia entès que un vot al sant Crist de Lepant.

JUANITA: Doncs no, senyora. Confessa-ho i arromanga't, Enriqueta. Vinga, sense vergonya, Així el veurem, que sempre me n'he mort de ganes.

ENRIQUETA pica damunt les seves faldilles amb confusió i ràbia. Després se les aixeca.

ENRIQUETA: Per culpa teva, que no saps estar-te quiet! Surt, que ets la meva creu!

De sota les faldilles, treu el cap un noi despenjadot, de negligent elegància.

PEPITA: Qui és, aquest?

ENRIQUETA, deixant anar l'aixeta del plor: Us presento el meu fill.

PEPITA: Tu, un fill?

ENRIQUETA: Sí, un fill natural.

PEPITA: Em deixeu de pedra!

JUANITA: En fa d'anys, que ho sé. Però no me l'havia volgut ensenyar mai. Com se diu?

ENRIQUETA, *somiquejant*: Nen, digues com te dius.

EL NEN: Ramonet.

EL MORT: Ai.

JUANITA: És bufó. I què vols ser, maco, quan siguis gran?

EL NEN: Artista, per servir-la.

PEPITA: No em dones cap explicació, Enriqueta?

ENRIQUETA: Què vols que et digui? Una relliscada, ves.

PEPITA: Amb qui?

JUANITA: Ui, no t'ho dirà. És el seu secret.

PEPITA: I tots aquests anys...

ENRIQUETA: He volgut amagar el pecat. En tenia el dret.

JUANITA: No somiquegis. Ara ja està descobert i no esperaràs que aquesta sigui discreta.

Millor, pit i fora. La gent dirà que ets una dallonses, però que parlin. Un fill és una corona per a una mare, ni que la mare sigui soltera. (*Sospira.*) Jo n'hagués tingut un!

ENRIQUETA: Però si en vas tenir tres.

JUANITA: Tres soques que se'm van fer minyons de muntanya i, per mi, com si no n'hagués tingut. Vols una galeta, maco?

EL NEN: De vostè no sabia acontentar-me amb una galeta.

ENRIQUETA: Nen!

JUANITA: És graciós.

PEPITA: No li veig la gràcia per cap banda.

JUANITA, *avançant-se al públic*: De sobte no sé què sento. La presència d'aquest noi em remou i em rejuveneix.

PEPITA: L'Enriqueta ha resultat una perduda. Jo ho lamento molt, però aquest és un sostre decent i a tu et correspon de treure-la de casa teva amb el seu fill.

JUANITA: La sentiu com parla? Ella, que més que ningú hauria de callar. Bah, que l'Enriqueta pequés un dia no li ho puc retreure. A fi de comptes jo soc una assassina i tu m'estimes amb un amor culpable. (*Al públic.*) Sí, aquesta és la segona part de la meva història. Odiant el meu marit havia après a odiar tots els homes. Aleshores aparegué la Pepita.

EL MORT: Una amiatat de dones; no té importància.

JUANITA: Ella atia el fàstic que sentia per l'Esteve i m'inculcà la idea fatal: matar-lo.

EL MORT: I m'ha matat. Però tants anys amb mi han servit d'alguna cosa: m'ha matat amb *modos* i sense escàndol.

EL NEN: Vostè ha estat capaç de matar el seu marit, senyora?

JUANITA, *cribant*: Sí, ho he fet, i a veure qui em diu res!

EL NEN: L'admiro: no és una dona vulgar.

JUANITA abaixa els ulls i procura dissimular la seva torbació.

JUANITA: I bé, totes tres tenim coses per a amagar; serà millor que no comencem a recriminar-nos. I no parlem de tristeses.

ENRIQUETA: Ets una bona noia, en el fons.

PEPITA: Què has de dir? Juanita, no t'entenc. Fa uns segons no hi havia qui pogués calmar-te, i ara sembles un xai i tot és fer postures.

JUANITA, *impacient*: De xai, res; o sigui que no em burxis. (*Una mirada tensa entre les dues dones.*)

ENRIQUETA: Apa, apa, bondat i no ens enfadem. Nen, vine amb la mama, seu aquí amb mi. (*Sospira.*) Serà cert que ja no podré tornar a ser la lloca d'abans? La vida, verge

de la Mercè, la vida. (*RAMONET seu als peus de la seva mare, de cara a JUANITA. JUANITA, al llarg de l'escena següent, es lliurarà a manipulacions peregrines. Es descordarà el vestit per l'escot, tornarà a cordar-se'l, tornarà a descordar-se'l. PEPITA s'anirà tornant l'ívica; és obvi que pateix del fetge ja fa temps.*) De què podríem parlar? Nen, podries recitar-nos. Sap recitar, sabeu?

JUANITA: A la seva edat! Sospito que aquest noi ho sap fer tot, i que tot ho fa molt bé. Que reciti, oi que sí? Sí, que reciti.

EL MORT: Ja sentirem Espriu o Pere Quart. Quina llauna.

EL NEN: Igual triaria Foix o Brossa, i encara em decantaria per aquests, però tampoc. En honor a la senyora recitaré unes d'això, unes proses meves.

JUANITA: Són sentides?

EL NEN: Vostè les sentirà.

JUANITA: Ah!

PEPITA: Punyalades és el que em claven. Punyalades!

ENRIQUETA: Silenci, que comença. Comença, nen, i no et posis nerviós.

EL NEN: El meu naixement irregular em marcà per tota la vida. Soc un fill de puta...

ENRIQUETA, esternudant aparatosa: Atxís!

JUANITA: Jesús.

ENRIQUETA: Gràcies.

PEPITA: De res.

EL NEN: ...però reivindico el dret a ser-ho. Tot ho entenc i tot ho assumeixo. Soc l'artista del nou temps i no estic sol. Els meus germans comencen a fer legió, o potser sempre l'havien feta i despistaven. Alguns tenen mala consciència i s'aferren desesperats al ròssec del compromís social. D'altres, més ardits, declaren lliurement la independència de l'art. En una zona difusa, la majoria, simplement, s'allisten a la pasqua de la imaginació. Una fe única els anima, però. Els descobrireu quan els sentiu explicar un dia que el professional que sap fer calés és molt digne de respectar. O que l'art és una activitat lúdica. O que no aniria malament que hi hagués una burgesia catalana forta. O que són d'esquerres. O que, quan el padrí Pau toca el *cello*, els ocellets canten. Fixeu-vos: tot això els d'abans de nosaltres també ho haurien dit, potser. Però sense carregar-hi l'accent. És qüestió d'accent. El nostre accent és l'accent d'Europa; el futur, per tant, és, plori qui vulgui, a les nostres mans.

JUANITA: Les nostres mans! Però que bé que parla! L'heu sentit? Les nostres mans! Críptic i potser turmentat, però serè. Les nostres mans, quin deliri!

PEPITA, seca: Sap expressar-se.

ENRIQUETA: Té molta lletra. A vegades m'espanta.

JUANITA: Les mans! A veure aquestes mans.

EL MORT: Jove, vostè i jo hauríem de parlar una estoneta.

EL NEN: Amb vostè no se m'hi ha perdut res. Jo parlo per la senyora.

JUANITA: Per mi sola. Quina vergonya, no sabré on posar els ulls.

EL NEN: Vostè ha estat capaç de matar el seu marit, però encara li falta donar el pas realment definitiu, decisiu, extrem.

JUANITA: Què vol dir? No l'entenc.

EL NEN: Encara ha de començar la tercera part de la seva història.

JUANITA: Faig goig, Pepita?

PEPITA, desfeta però enervada: Estàs ufanosa. Tota tu irradiés feminitat. Ets una dona ben feta, Juanita.

JUANITA, *inflant i desinflant els globus dels seus pits, vibrant com si li passés l'electricitat*: I quina ha de ser la tercera part de la meva història, que no hi caic?

ENRIQUETA, *baixant dels núvols*: Juanita, tu estàs coquetejant amb el meu fill.

PEPITA: Desconfia dels homes, Juanita. Recorda l'experiència.

JUANITA: Oh, tampoc no va ser l'únic home de la meva vida, l'Esteve, si haig de dir la veritat. De fet, fins fa poc estava encaterinada d'un xicot que em deia que tota jo era matèria i que els meus ulls reflectien la història. Però ara, no hi puc fer res, és com si hagués retornat als divuit anys.

EL NEN: T'havien enxubat dins una closca rígida, encotillada. Ara que, més o menys traumatitzat, he pogut sortir de les faldilles de la mare, et faré viure emocions insòlites, i serà per salvar-te a tu, que jo no ho necessito i podria anar en una altra banda, que molts n'estarien contents.

EL MORT: Enriqueta, acosta't, que ja que el jove està enfeinat, t'haig de sotmetre a tu a un interrogatori.

PEPITA: Esteve, que la sedueix! Esteve, que hauràs d'encaixar la ignomínia que davant el teu llit de mort caigui en braços d'un xitxarel·lo.

EL MORT: Qui és aquest noi?

ENRIQUETA: No t'entenc.

EL MORT: Qui és el seu pare?

PEPITA: Bona pregunta de fer, mentre la teva dona...

EL MORT: La manera d'expressar-se d'aquest xicot m'ha aixecat un cúmul de records. Al meu pare, de jove, també li deien Ramonet. Sí. Havia estat un *corrido*, segons diuen. D'altra banda un sant baró i va saber mirar per la casa. Però aquesta manera d'expressar-se... Enriqueta, jo mateix he estat un home prudent, i els temps no donaven per a més, però si s'ha escaigut una francesilla no m'hi he pensat gaire. Enriqueta, un dia, fa anys, tu vas venir a casa a veure la meva dona i ella no hi era però jo sí. Enriqueta, era una tarda que feia molta calor i em vaig afliurar la corbata. Enriqueta, qui és el pare d'aquest noi?

ENRIQUETA, *somiquejant*: Quina necessitat de despertar coses passades? Mai no vaig voler dir res, per no pertorbar la pau d'aquesta casa. Però quan va néixer no vaig saber evitar la temptació de posar-li Ramonet. Gairebé l'única relliscada de la meva vida. És fill teu, Esteve, que en pau descansis.

PEPITA: Què? Aquesta és la meva!

EL MORT: La sang crida la sang! L'he reconegut!

PEPITA: Juanita, que no ho sents? El fill del teu home! Fedra!

EL MORT, *fent l'Enric Borràs*: Calla! Muts! Si fins avui no has sabut res, fes-te el càrrec que tot continua igual! La casa! Abans que res, la casa!

ENRIQUETA, *acota el cap com si se li hagués trencat una molla, en adolorida acceptació, i encreua les mans, com per resar, a l'altura del cor*: Sí.

PEPITA, *cloent els punys*: Ah!

EL MORT: Jove, Ramonet, sigui amable i vulgui'm atendre un moment. No el destorbaré gaire i serà l'última vegada.

EL NEN: Els teus discursos no m'interessen, fenici, fabricant de mitjons, de locions facials i de brous sintètics!

JUANITA: T'he matat, Esteve, què més vols?

EL MORT: Preneu paciència. Unes preguntes per acabar-me de fer el càrrec i us deixo lliures.

EL NEN: Potser ens distraurem. Vinga.

EL MORT: Color preferit?

EL NEN: El roig, naturalment. Però un toc negre o blau marí el fa més picant.

EL MORT: Música preferida?

EL NEN: Machín, Bach, Pau Riba, depèn del moment.

EL MORT: Lectura preferida?

EL NEN: Nietzsche, Linus, Pere Gimferrer... Però també Peter Weiss, Marx i Shakespeare, què es pensa?

EL MORT: Esport preferit?

EL NEN: L'amor en les seves diverses variants.

EL MORT: Lema preferit?

EL NEN: Després de prendre el vermut anirem a fer la Revolució.

EL MORT: Mitjà de vida preferit?

EL NEN: Soc artista, que la societat pagui els meus serveis.

EL MORT: Bé està el que acaba bé.

JUANITA: Fora l'olor de resclosit d'aquesta casa! Que entri l'aire! Petit meu, t'estimo; a l'habitació del costat hi ha un llit!

PEPITA: Juanita, no ens faràs aquesta traïció!

ENRIQUETA: Ramonet, respecta la teva mare!

JUANITA: Traïció, Pepita? No hi ha més traïció que la traïció dels instints!

EL NEN: Respecte, mama? El que tu feies d'amagatotis jo ho faig a la llum del dia!

Les mans enllaçades, agafats per la cintura, RAMONET i JUANITA avancen cap al públic.

JUANITA: Prou hipocresies! El meu marit és mort!

EL NEN: Posarem en quarantena totes les propagandes, i no ens convencerà cap dictadura, ja sigui a l'Orient com a l'Occident! Els fets de maig van ser el principi, Freud i la nostàlgia del compromís seran el final.

PEPITA: Jo era perversa, però d'amagat. Ai, que tot trontolla!

ENRIQUETA: Per això hem guardat les maneres? Per acabar veient com aquests capgiren el mitjó?

EL MORT: Calma, calma, que no n'hi ha per a tant. Exagereu. (*Comença a sortir del feretre.*)

ENRIQUETA: La *debaçle!*

EL MORT: No us hi feu pedres al fetge.

ENRIQUETA: Els cucs comencen a canviar-te, Esteve! Si et sentissis dient el que dius!

PEPITA: Pobretes de nosaltres, tants anys de sacrificis, tants anys de simulació!

EL MORT: *agafa el feretre i se'l carrega a l'esquena:* Són el meu fill i la meva dona. He treballat molt en aquest món. Ara que me'n vaig puc dir que no he viscut, que no sé el que és viure. La casa se m'ho ha endut tot, i aquesta casa... que tant estimo, ells la canviaran de dalt a baix. Això és cert.

PEPITA: Te n'adones?

ENRIQUETA: Com ens hem de veure! (*Plora.*)

EL MORT: Però, filletes, ja ho diu la dita: «Renovar-se o morir». (*Comença a anar-se'n.*)

PEPITA: Esteve, no deliris; un consell dels teus abans d'anar-te'n; considera l'estat en què ens deixes!

EL MORT: «Renovar-se o morir». Cada època porta la seva manera d'eixamplar els negocis.

ENRIQUETA: És inútil. Pepita, ja no és d'aquest món, ja no pot sentir-nos!

PEPITA: Vine als meus braços i plora amb mi!

S'abracen, desconsolades.

EL MORT, des del llindar de la porta, el fetre a l'esquena: Escolteu la meva profecia. Cal reconèixer que avui és un gran dia, per això me'n vaig tranquil. La meva dona ha abraçat un fill extra que tenia. L'aire és fi, s'aixeca el dia: la nova dreta imposarà un estil!

Si pot, el difunt assenyala JUANITA i RAMONET, lliurats a un èxtasi entre pornogràfic i romàntic, i oblidats dels qui els volten. ENRIQUETA i PEPITA, incapacitades per a comprendre, s'abracen en un cantó. Quadre plàstic. Se sent l'entrexocar de les llàgrimes del llum. Teló lent.

Barcelona, del 21 de febrer al 15 de març de 1970